

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové, JUDr. Petra Průchy, JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **S. V.**, zast. Mgr. Robertem Sedláčkem, advokátem, se sídlem Jaselská 27, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 7. 2008, č. j. 56 Az 56/2008 - 18,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 30. 7. 2008, č. j. 56 Az 56/2008 - 18, zamítl žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2008, č. j. OAM-1-802/VL-20-ZA07-2007, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Přezkoumávaným rozhodnutím žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že stěžovateli byla soudní ochrana již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany stěžovatele, a je podmíněn již zmíněným přesahem vlastních zájmů stěžovatele.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden

např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publikovaným ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 933/2006, www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí shledal, že o přijatelnou kasační stížnost se může typicky, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Přijatelnost kasační stížnosti je třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost (či spíše absence některého z důvodů nepřípustnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.), apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelem uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.).

Pokud kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, pak je zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele, tedy její přijatelnost. Jinými slovy, přichází-li stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by nepochybně byl stejný závěr. Teprve je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost.

Z výše uvedeného plyne, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu není jenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti stanovený § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájmem stěžovatele je rovněž uvést, v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Zde je nutné uvést, že stěžovatel žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil a Nejvyšší správní soud se mohl otázkou přijatelnosti jeho kasační stížnosti zabývat pouze v obecné rovině za použití shora nastíněných kritérií.

Stěžovatel svou kasační stížnost opírá o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Nesprávnost posouzení právní otázky krajským soudem shledává v nesprávné interpretaci své výpovědi v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Jako hlavní důvod pro odchod ze země původu uvádí nesouhlas s politikou a praktikami ve své zemi původu, který vyjádřil tím, že odmítl podporovat vládní stranu HHK (Hanrapetakan). Podle názoru stěžovatele je známou skutečností, že politická situace v Arménii ještě nedosáhla potřebného stupně demokratizace společnosti a vládní moc dosud používá všech dostupných prostředků včetně policejních sil, aby vytvářela tlak na nespokojené občany. Namítá dále, že informace Ministerstva zahraničních věcí ČR a informace ČTK, které žalovaný obstaral v průběhu správního řízení nejsou dostatečné prameny pro posouzení aktuální politické situace v zemi. Výše uvedené politické praktiky jsou dostatečně známé, jsou popsány řadou vládních i nevládních organizací, které se zabývají sledováním a dodržováním základních lidských práv a svobod v zemích, které tato základní lidská práva a svobody jednoznačně porušují. Nevládní organizace mají větší zájem na objektivním posouzení situace v zemi a nejsou vázány žádnými diplomatickými vazbami, ani jinak ovlivňovány. Ke všem těmto materiálům má žalovaný jistě přístup a měl je připojit k azylovému spisu z úřední povinnosti, neboť mu zákon ukládá, aby sám zjistil přesně a úplně skutkový stav. Na základě těchto zpráv by totiž vyplynulo, že Arménie je jedním ze států, které mají s dodržováním základních lidských práv a svobod problémy, a z tohoto důvodu je často terčem kritiky. Jak sám krajský soud konstatuje v odůvodnění napadeného rozsudku, stěžovatele po návratu do země původu čeká hned na letišti výslech za strany místní KGB. Je zcela iluzorní se domnívat, že pokud stěžovatel zemi původu opustil z důvodů útlaku pro politické přesvědčení a nespolečnosti s vládní stranou, bude jeho návrat ponechán bez povšimnutí. Pokud byly složky státní správy, jakož i soukromí zaměstnavatelé přijímající stěžovatele do nového zaměstnání schopny jej trestat pro jeho politický vzdor, těžko lze očekávat, že návrat stěžovatele proběhne bez rázné reakce orgánů státní moci. Podle názoru stěžovatele, je v tomto směru dána důvodná obava, že bude pronásledován pro zastávání svých politických názorů a přesvědčení tak, jak to uvádí ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Stěžovatel tak má za to, že splňuje podmínky pro udělení azylu a domnívá se, že krajský soud tuto otázku posoudil nesprávně.

Porušení zákona v ustanoveních o řízení před správním orgánem shledává stěžovatel v tom, že jako s účastníkem řízení s ním mělo být jednáno v jeho mateřském jazyce, eventuálně v jazyce, který plně ovládá. Domnívá se, že byl zkrácen na svých právech, neboť nebyl řádně a náležitě poučen o všech svých právech a povinnostech tak, jak to stanoví zákon. Tvrdí, že v důsledku nesprávného, resp. nesrozumitelného poučení nemohl uplatnit některá svá tvrzení a důkazy. Stěžovatel dále poukazuje na skutečnost, že neovládá český jazyk na takové úrovni, aby byl schopen porozumět a pochopit význam procesních a jiných poučení, které mu byly doručeny. V řízení u krajského soudu byla podle názoru stěžovatele porušena ustanovení o tom, že každý účastník řízení je oprávněn jednat před soudem ve svém mateřštině. Krajský soud rozhodoval o žalobě stěžovatele bez nařízení jednání za situace, kdy výslovný souhlas pro tento postup získal pouze od žalovaného a souhlas stěžovatele pouze dovodil. Stěžovatel popírá svůj souhlas s tímto postupem, neboť má za to, že nebyl řádně poučen o následcích takového procesního ustanovení ve svém mateřském jazyce, přestože je každému zákonem přiznáno právo jednat se soudy ve svém mateřském jazyce. Pokud však byl stěžovatel poučen pouze v jazyce českém, byly tímto podstatným způsobem porušeny procesní předpisy a stěžovatel byl zkrácen na svých právech. K poukazu krajského soudu na skutkové nedostatky či rozpory ve své výpovědi stěžovatel uvádí, že měl být žalovaným vyzván k doplnění nebo upřesnění svých skutkových tvrzení. Skutečnost, že takto žalovaným vyzván nebyl, považuje stěžovatel za porušení základní zásady správního řízení, a to povinnosti správního orgánu snažit se o zjištění přesného a úplného skutkového stavu.

Nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí krajského soudu pak stěžovatel spatřuje v tom, že toto rozhodnutí, stejně jako veškeré další písemnosti krajského soudu, adresované stěžovateli měly být přeloženy do jeho mateřského jazyka a teprve poté jemu doručeny. Stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti s odůvodněním, že při výkonu napadeného rozhodnutí by byl omezen na svých procesních právech a tím i základních lidských právech a svobodách a výkon rozhodnutí by mu způsobil nenahraditelnou újmu, neboť by byl nucen vycestovat z území České republiky, aniž by měl možnost účinně se domáhat revize tohoto rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 7. 2008 pod č. j. 56 Az 56/2008 – 18, zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení.

Námítky stěžovatele uváděné v kasační stížnosti považuje i Nejvyšší správní soud za nedůvodné, a to jak s ohledem na obsah spisu a s ním spojená skutková zjištění, tak i s ohledem na obsah odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu i krajského soudu, kde se oba tyto orgány s relevantními skutečnostmi vypořádaly.

Krajský soud shodně s žalovaným podmínky pro udělení mezinárodní ochrany neshledal. Nepřisvědčil námitce stěžovatele na porušení § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 odst. 2, § 68 odst. 3 správního řádu, neboť dospěl k závěru, že žalovaný ve věci postupoval v souladu s právními předpisy, přihlédl ke všem relevantním skutečnostem, které vyšly najevo a své rozhodnutí dostatečně srozumitelně a přesvědčivě odůvodnil. Žalovaný se zabýval všemi rozhodnými skutečnostmi, z odůvodnění jeho rozhodnutí je patrné, jakými právními úvahami se při rozhodování řídil. Řízení směřovalo k řádnému zjištění skutkového stavu, žalobci byl poskytnut dostatečný prostor aby uvedl vše, co považuje za důležité pro rozhodování o žádosti. Krajský soud poukázal na skutečnost, že tvrzení žalobce o tom, že měl problémy při hledání zaměstnání kvůli tomu, že nevolil stranu HHK, ale stranu Orinacjerkir bylo zpochybněno obsahem stěžovatelovy žádosti o české vízum, ve které stěžovatel uvedl, že byl až do svého odchodu z vlasti nepřetržitě zaměstnán. Tvrzení stěžovatele o tom, že ho neznámí muži přemlouvali k přijetí úplatku za to, že bude volit stranu HHK a údajné varování, že ho jinak čeká smutná doba, vykazuje tak nízkou intenzitu újmy, že ho nelze za pronásledování ve smyslu zákona o azylu považovat. Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku stěžovatele, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu a neshledal ani důvody zvláštního zřetele, pro které by mohl být stěžovateli udělen humanitárního azyl podle § 14 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že stěžovatel žádost o udělení azylu odůvodnil tím, že chce normálně žít, v zemi původu se bojí jít ven a nedovolují mu tam pracovat.

Z odůvodnění rozsudku krajského soudu vyplývá, že se věcí podrobně zabýval, přičemž řádně zjistil skutkový stav, správně poukázal na nevěrohodnost stěžovatelových tvrzení, vypořádal se s veškerými jeho námitkami a Nejvyšší správní soud se tak se závěry krajského soudu plně ztotožňuje.

K námitce stěžovatele v níž obecně popisuje poměry panující v jeho zemi původu a poukazuje na nedostatečná skutková zjištění bez upřesnění konkrétních pochybení správního orgánu, Nejvyšší správní soud uvádí, že jak žalovaný, tak krajský soud se vypořádaly se všemi námitkami stěžovatele. K námitce týkající se údajných nedostatečných skutkových zjištění odkazuje Nejvyšší správní soud rovněž na svou judikaturu, např. na rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 Azs 112/2004 – 61, kde konstatoval, že *nesdílí názor stěžovatelky, že by si správní orgán pro své rozhodnutí neopatřil úplně a objektivní podklady o stavu lidských práv v Arménii či provedl nedostatečná zjištění ohledně konkrétní situace stěžovatelky. Nejvyšší správní soud prozkoumal*

celý správní i soudní spis. Nezjistil, že by k některým námitkám či podkladům stěžovatelem předložených nebylo přihlédnuto. Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že jsou jasně označeny důkazy, z nichž žalovaný čerpal svá skutková zjištění, skutkový stav byl zde přilehavě právně posouzen. Stěžovatelka sama neoznačila žádné konkrétní údaje či skutečnosti, které měly být při přezkoumání krajským soudem pomínuty. Námitky stěžovatelky učiněné v kasační stížnosti zůstávají v rovině obecného nesouhlasu s rozhodnutím žalovaného.

Z rozhodnutí žalovaného plyne, že situaci v domovské zemi stěžovatele zjistil a popsal na základě četných zdrojů, mj. zpráv Ministerstva zahraničí USA a zprávy Ministerstva zahraničních věcí České republiky. Za těchto okolností nelze tvrdit, že by žalovaným provedené dokazování bylo nedostatečné a skutková podstata, ze které správní orgán vycházel, neměla oporu ve spise. Shodně též rozsudek ze dne 27. 10. 2005, č. j. 1 Azs 174/2004 – 103, www.nssoud.cz, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že *nezjistil, že by k některým námitkám či podkladům stěžovatelkou předložených nebylo přihlédnuto*, kde se těmito otázkami podrobně zabýval.

K poukazu stěžovatele na skutečnost, že složky státní správy, jakož i soukromí zaměstnavatelé jednající o přijetí stěžovatele do nového zaměstnání jej, trestali pro jeho politický vzdor tím, že jej nechtěli zaměstnat a že jen těžko lze očekávat, že návrat stěžovatele proběhne bez rázné reakce orgánů státní moci Nejvyšší správní soud konstatuje, že odmítnutí přijetí úplatku od dvou neznámých mužů za to, že bude volit stranu HHK a s tím údajně spojené problémy stěžovatele při hledání zaměstnání nepovažuje za azylově relevantní, neboť odmítnutí přijetí úplatku od neznámých osob nelze považovat za projev politického vzdoru. Tvrzení stěžovatele, že byl za neodevzdání svého hlasu straně HHK po volbách trestán tím, že jej nikde nechtěli přijmout do zaměstnání nepovažuje Nejvyšší správní soud za důvěryhodné, neboť stěžovatel (jak na to správně upozornil žalovaný i krajský soud) v žádosti o udělení českého víza uvedl jako své současné zaměstnání ředitel nákupů u společnosti Llc Luudmila Ev Zavakner.

Naznačuje-li snad stěžovatel svým tvrzením, že na jeho návrat do země původu budou státní orgány rázně reagovat, to, že mu měla být udělena doplňková ochrana ve smyslu § 14a zákona o azylu, pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že i touto otázkou se jak žalovaný, tak i krajský soud zabýval a Nejvyšší správní soud se s jejich závěrem o nesplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany ztotožňuje. Podle informací zastupitelského úřadu jsou navracené osoby hned na letišti kontaktovány místní KGB a po provedení pohovoru propuštěny, aniž by měly vážnější problémy, což je i stěžovatelův případ, neboť zemi původu opustil legálně (na základě uděleného víza), před odchodem ze země původu se nedopustil trestné činnosti a lze tedy uzavřít, že zde není dán žádný důvod, pro který by mohl být po návratu do země původu pronásledován státními orgány.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatele, že měl být žalovaným vyzván k doplnění nebo upřesnění svých skutkových tvrzení, neboť povinnost správního orgánu zjistit úplně a přesně skutečný stav věci je limitována tvrzeními žadatele o azyl, což Nejvyšší správní soud vyjádřil např. ve svém rozsudku ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003 - 47, www.nssoud.cz, nebo v rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 42, www.nssoud.cz.

Obdobně namítaná neznalost **jazyka** a z toho pramenící porušení stěžovatelových práv v řízení před žalovaným a krajským soudem, již byly rovněž řešeny Nejvyšším správním soudem, za všechny viz např. rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 3 Azs 119/2005 - 77, www.nssoud.cz, ze kterého vyplývá, že povinnost soudu vyzvat stěžovatele k vyjádření, zda souhlasí s rozhodnutím soudu bez nařízení jednání, v jazyce, jemuž stěžovatelka rozumí, nemusí ani u cizinky vždy nezbytně znamenat nutnost překládat tuto výzvu do jejího mateřského **jazyka**. Tato povinnost vzniká pouze v případě, kdy soud zjistí, že účastník řízení neovládá **jazyk**,

v němž se vede řízení. Pokud však stěžovatel se soudem komunikoval v českém jazyce a o ustanovení tlumočníka nepožádal, pak krajský soud nepochybil, pokud mu poučení podle § 51 odst. 1 s. ř. s. zaslal v českém jazyce. Nelze tedy přisvědčit námitce stěžovatele, že chyběl jeho souhlas k projednání věci bez jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. věta druhá, a že tím, že byl poučen pouze v jazyce českém, byly podstatným způsobem porušeny procesní předpisy a stěžovatel byl zkrácen na svých právech. Právo na jednání v mateřském či jiném srozumitelném jazyce bylo rovněž předmětem řady dalších rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, viz např. rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 5 Azs 52/2004 – 45, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 376/2004, www.nssoud.cz, ve kterém zdejší soud vyslovil, že *pouze rozhodnutí soudu v českém jazyce je zněním autentickým. Není povinností soudu zasílat účastníkovi řízení překlad takového rozhodnutí do jeho mateřského jazyka*, (v tom, že rozsudek krajského soudu nebyl přeložen do stěžovatelova mateřského jazyka tedy v žádném případě nelze spatřovat jeho nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnost, jak to stěžovatel namítá v kasační stížnosti), nebo rozsudek ze dne 6. 11. 2003, č. j. 7 Azs 17/2003 – 40, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 519/2005, www.nssoud.cz, v němž zdejší soud vyslovil, že *poučení o procesních právech a povinnostech dle § 36 odst. 1 s. ř. s. je soud povinen poskytnout účastníku v takové době, kdy je to podle stavu řízení pro něj zapotřebí. O právu jednat v jeho mateřštině proto soud poučí účastníka tehdy, jestliže v průběhu řízení zjistí, že účastník neovládá jazyk, kterým se jednání vede. Skutečnost, že účastníkem řízení je cizí státní příslušník, sice může být podle konkrétních okolností předpokladem k tomu, aby soud přistoupil k poučení účastníka o právu jednat v jeho mateřštině; sama o sobě bez dalšího mu však povinnost poučit účastníka o uvedeném právu nezakládá.* Nejvyšší správní soud dodává, že ani v řízení před žalovaným nedošlo k jakémukoli porušení stěžovatelových práv z důvodu neznalosti českého jazyka, neboť ze správního spisu je zřejmé, že při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla přítomna tlumočnice a veškerá potřebná poučení o vedení řízení a jeho právech byla stěžovateli předložena v jeho mateřském jazyce.

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud tedy nezjistil existenci žádného důvodu přijatelnosti kasační stížnosti a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou, proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Nejvyšší správní soud dále vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu; takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, nejdéle po dobu 1 roku; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně). Ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému

soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. února 2009

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu